

naar hem "Lotharingen" genoemd.

Weer was "Limburg" grensgebied geworden. Weer was de Maas de scheidingslijn, nu tussen Austrië en Lotharingen. Het zwakke middenpart werd al direct een twistappel tussen twee machtige buurstaten. Het werd herhaaldelijk veroverd en heroverd, ingepalmd en teruggegeven, verdeeld en versplinterd. De nakomelingen van Lotharius moesten met hun leenmannen hardnekkig hun grenzen verdedigen. En zo zou het blijven, Limburg bleef randgebied, de Maasvallei werd het doortochtgebied voor invallende legerbenden. Vestingen ontstonden lange de randen van het omstreden gebied en langs de oevers van de Maas ontstonden sterke steden. Dit laatste verschijnsel zou er voor zorgen dat ook de naam van Stevensweert wereldkundig werd.

De aanhoudende twisten en oorlogen tussen de grote heersers en de kleinere vorsten in onze streken en de morele steun die deze machthebbers in hun strijd trachtten te verkrijgen van de geestelijke machten, pausen en bisschoppen waren de grondoorzaak van het ontstaan van het leenstelsel. Grotere of kleinere gebieden werden door de leenheren, Keizers, Koningen, Hertogen etc. in leen gegeven aan hun leenmannen, om zodoende deze hertogen, graven en minder invloedrijke ridders met hun mannen als krijgers voor zich te winnen en aan zich te binden, terwijl de bisdommen, abdijen en kloosters grondgebied in beheer en bezit werd gegeven om daardoor de morele steun van de Kerk aan hun kant te krijgen. Zo ontstonden de grotere en kleinere gebieden die de bakermat vormen voor de later zeer onafhankelijk bestuurde hertogdommen, graafschappen, heerlijkheden, bisdommen, proosdijen en stichten in ons gewest. Zo ontstond ook de Heerlijkheid Stevensweert, die oorspronkelijk tot het kerspel van Echt behoorde. Het kapittel van St. Servaas te Maastricht, dat in Echt talrijke goederen bezat was ook in het bezit der tienden van